

the absolute sound

A MoFi Electronics UltraDeck+ lemezjátszó és a StudioPhono hangszedő illesztő előerősítő

Julie Mullins tesztje

Megjelent a the absolute sound magazin on-line felületén 2018. június 12-én.

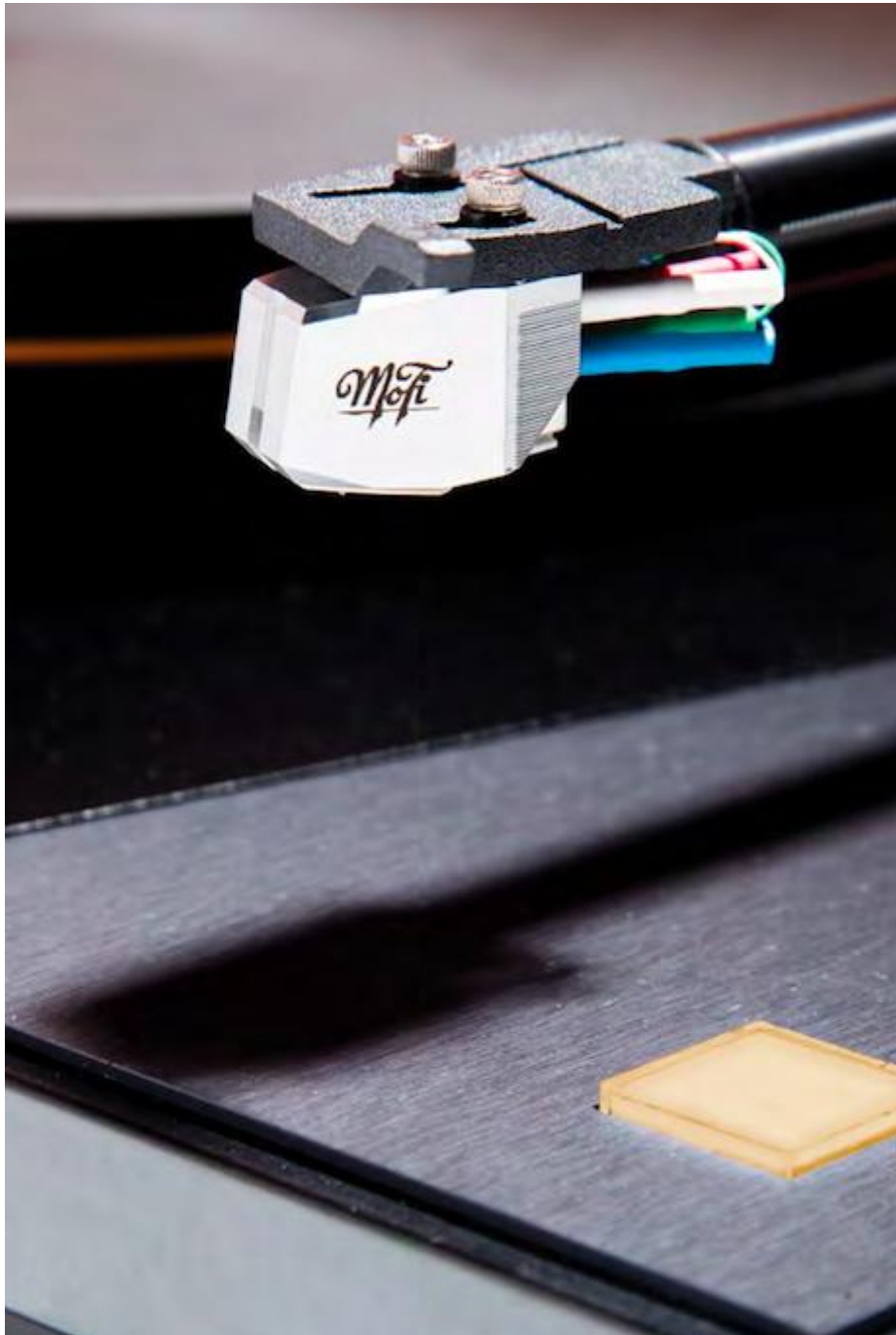

Az audiofil világ belépőjegye, a kapu a magas hangzashűség birodalmába a forrással és a forráskészülékekkel kezdődik. Ezek közül is talán a legfontosabb a lemezjátszó, ami megjelenésével, kialakításával önmagában a magas hangzashűség szimbólumává vált. A XX. század elejétől a Victrolák és a hordozható Crosley-ektől kezdve a napjaink Linn Sondekjéig, a lemezlovasok DJ rajongott Technics SL-1200-asáig és a legújabb behemót Acoustic Signature Invictusig alapfunkcióját és felépítését tekintve a lemezjátszó szimbolizálja a magas hangzashűség kultúrájának az egyik sarokpontját. Az audiofil érdeklődésű apámmal a Cincinnati Symphony Orchestra egyik előadását élveztük nemrégiben és megkértem, hogy nézzem meg közelebbről a mandzsettagombjait. Nos, kis króm lemezjátszók voltak rajta aprócska hangkarokkal.

A legkorábbi zenei élményem apám hi-fi rendszeréhez kötődik. Kisgyermekként még igen keveset tudtam a készülékek világáról, de azt nagy bizonyossággal sejtettem, hogy a McIntosh készülékében fenségesen csillogó, izzó elektroncsöveknek sok közül lehet a készülékből, illetve a hozzá csatlakoztatott hangsugárzókból áradó nagyszerű hangzásnak és mi tagadás, rabul ejtett az élmény. De a csoda akkor is, ott is a lemezjátszón forgó lemezzel kezdődött.

Az első gyerekkori játék lemezjátszón, ami talán egy Fischer-Price, vagy valami ilyesmi lehetett, Prokofjev *Péter és a farkas*át hallgattam, meg talán valami Disney filmzenét. Amikor tíz éves lettem, az apám karácsonyra összerakott nekem egy kis HiFi rendszert: egy belépő szintű Audio Technika lemezjátszót, egy pár aprócska Infinity hangsugárzóval és egy Advent 300-as rádióerősítővel. Idővel aztán arra is megtanított, hogy hogyan kell bekapcsolni az ő nagy rendszerét és megengedte, hogy azon hallgassak lemezeket. Kellő megilletődöttséggel végeztem a műveletsor minden egyes lépését, a kapcsolók átbillentését, a hangerő szabályozó gomb elforgatását. De a legjobban a tű lemezzel való érintkezésre figyeltem - ez az utolsó műveleti lépés mindig egy kis feszültséggel töltött el. Lemerevedett a kezem és visszafojtott lélegzettel

figyeltem, ahogyan méltóságteljes lassúsággal ereszkedett a tű a lemez befutó barázdáira, majd némi feszült csönd után nagyszerű hangzással felcsendült a zene.

Amint azt minden analóg zenekedvelő tudja már, napjainkban újra virágkorukat élik a fekete lemezek. A régiek mellett új kiadású lemezek is megjelentek a piacon és egyre keresettebbek. A maga közel negyven éves lemezkiadási múltjával pedig kétségtelenül a piac egyik fontos szereplőjévé vált a Mobile Fidelity. Ami viszont a lemezei mellett újdonság az az, hogy a cég úgy döntött, hogy saját lemezjátszókkal jelenik meg a piacon, hogy a lemezei jó minőségben való megszólaltatására is saját eszközöket tudjon kínálni. A nagy kérdés viszont, hogy miért volt erre szükség, hiszen bőven van készülékkínálat a piacon, a Rega, az AudioTechnica, a Pro-Ject, stb. ontja a készülékeket.

Kiderült, hogy az ötlet valójában a Music Direct – több más hi-fi cég mellett a Mobile Fidelity is ennek a vállalkozásnak a tulajdonában áll –, pontosabban az alelnöke, Josh Bizar agyszüleménye volt, akinek régi álma volt egy saját lemezjátszó létrehozása, hogy ezzel bővítse a fekete lemezekkel híressé vált MoFi márka kínálatát. (Lásd lejjebb a Josh-sal folytatott beszélgetésem leíratát.) A cég 1977-ben (audiofilek által) történt alapításától kezdve a Mobile Fidelity a magas hangzáshűségű hanglemezek iránt volt és maradt elkötelezett és forradalmian új technológiák kidolgozásával folyamatosan tökéletesítette a lemezkészítés műveletsorát. A jó alapokkal rendelkező és nagy elismertségnek örvendő cégnek bőven van mire büszkének lennie.

A honlapja szerint "a Mobile Fidelity úgy hiszi, hogy a mesterlemezeket előállító rendszernek semlegesnek és transzparensnek kell lennie. A lényeg az, hogy az elkészült termék hitelesen adja vissza az eredeti felvételt, minden manipuláció, szándékos, vagy véletlenszerű változtatás, elszíneződés, vagy a hangzás egyéb módosítása nélkül." Mi más is lehetne akkor a következő logikus lépés, mint egy olyan analóg eszközcsalád kifejlesztése, amely ugyanilyen elvek szerint képes a fentiek szerint készített lemezek hiteles megszólaltatására?

Így született tehát meg a cég új „hardver” részlege, a MoFi Electronics. Komoly lépés ez a cég történetében, hiszen nem gyártatni kívánta a saját fejlesztésű eszközeit, hanem a saját amerikai üzemében akarta azokat előállítani. Ráadásul a MoFi márkájú készülékek nem egynek kellett lennie a sok közül. Josh Bizar és csapata ennél ambiciózusabb célt tűzött ki maga elé: John Schaffer, a Wadia korábbi tulajdonosa és most a MoFi Electronics új elnöke, valamint Allen Perkins, a Spiral Grove nagynevű lemezjátszó és hangkar tervezője (a 36.000 dollárba kerülő SG 1.2 lemezjátszóját a 276-os számban teszteltük és a TAS Év terméke díjat kapta 2017-ben) igen magasra tette a léceket. Mint igen sok első termék esetében, itt is hosszú idő kellett a megvalósításhoz. Csaknem két év telt el az első modell bejelentéséig, de a jelek szerint megérte ennyit várni rá!

A MoFi Electronics gyára, ahol az új UltraDeck és StudioDeck lemezjátszók készülnek mintegy 50 mérföld távolságra van Detroittól, a Michigan állambeli Ann Arbor városkában. De miért éppen itt épült fel az új gyár? Részben azért, mert korábban itt volt a Wadia gyára is, másrészt meg azért, mert most is itt él és dolgozik John Schaffer és itt vannak a régi csapata tagjai is. John szereti saját szemével látni a dolgok alakulását így természetes, hogy ott kellett megszületnie az üzemnek, ahol lakik.

Allen Perkins nagy tapasztalattal és szaktudással rendelkező munkatársként érkezett a csapathoz a projekthez és számára a legjobb időben érkezett a feladat. „Arra a pontra jutottam, ahol olcsóbb terméket szerettem volna megalkotni, de az nem illett volna a saját cégem [a Spiral Groove] termékpalalettájába” mondta. „Így nagy lehetőség és egyben kihívás volt a számomra, hogy bebizonyítsam, hogy a tervezési elveim és elgondolásaim alacsonyabb árszinten is működőképeseek.” (Lejebb megtalálják a teljes beszélgetés leiratát.)

Jelenleg két lemezjátszó és hangszedő illesztő egység van a cég termékkínálatában (meg három hangszedő). Mindegyik termék nevének első előtagja az „Ultra”, vagy a „Studio”. Az UltraDeck és a StudioDeck lemezjátszók (amerikai listaáruk 1.799, illetve 1.199 dollár), valamint az UltraPhono és a StudioPhono hangszedő illesztő egységek (499, illetve 249 amerikai dolláros fogyasztói áron) vannak jelenleg a MoFi Electronics termékpalettájában. Létezik mindegyik lemezjátszóhoz egy „+” bővítő opció is, ami 200 dollár az UltraDeck+ és 150 dollár a StudioDeck+ esetében. Ezért a felárért egy UltraTracker, vagy egy StudioTracker MM hangszedőt kap a hangkarba szerelve a vásárló. Emellett egy opcionális, 13 uncia tömegű MoFi Super Heavyweight lemezleszorító (199 dolláros fogyasztói áron) teszi teljessé a kíná-

latot. Most az UltraDeck+ (amerikai fogyasztói ára 1.999 amerikai dollár) és a StudioPhono (listaára 249 dollár) készülékegyüttest teszteltem. Bár a tesztben a hangsúlyos rész az UltraDeck lemezjátszó, szóljunk azért néhány szót a hangszedő illesztő egységekről is: Állítható a terhelő ellenállás és az erősítési tényező, mind az MM és az MC hangszedők esetében. Mindkét hangszedő illesztő egység külső tápegységről kapja a tápfeszültséget, a készülékek elegáns négyzetes dobozba vannak építve, az előlapjukon –a professzionális audió készülékekre emlékeztető módon- csak egy kis sárga jelzőlámpa és kettő apró négyzetes nyomógomb található a hallható hang alatti tartományban keletkező zörejek ellen védő szűrő és a mono üzemmód bekapcsolására, felette pedig egy elegáns logo látható. (Az UltraPhono modellben emellett még egy A osztályú fejhallgató erősítő is van egy 31 fokozatú hangerő szabályozó mellett és 6 dB-lel jobb a készülék jel/zaj aránya.)

A két MoFi lemezjátszóban van néhány közös vonás. Mindkettő szíjhajtású, a lemeztányértől távolabb, külön elhelyezett, elcsatolt váltóáramú motor hajtja meg a lemeztányért a szíj közvetítésével. A lemezjátszó váza többretegű, csillapított szerkezet (az UltraDecknél három alumíniumlemez van ráragasztva az MDF alaplapra, a StudioDeck estében csak egy alumínium lemez került az MDF talpra). Mindkét lemezjátszó 33 1/3 és 45 fordulatszám/perc üzemmóddal rendelkezik (A fordulatszámváltás a meghajtó szíjnak a Delrin-tárcsa megfelelő hornyába való áthelyezésével történik). Bár mindkét lemezjátszón Delrin lemeztányér található, az UltraDeck tányérja 1,3" vastag és mintegy kétszer olyan nehéz, mint a StudioDeck 3/4"-es tányérja, 6,8 font a 3,8 fontos kisebb tányérral szemben.) Allen elmondta, hogy a Delrin a vinilhez közelálló tulajdonságokkal rendelkező anyag, jól passzol egymáshoz a két anyag mechanikai impedanciája. Azért is a Delrint választotta, mert az anyag könnyen megmunkálható, kiválóak a mechanikai adottságai és az ára is kedvező, így ideális alapanyag az egyetlen anyagból készült lemeztányérhoz. Az UltraDeck hangkarjában feljaví-

tott Cardas hangkarkábel fut a hangeszedő tartó papucstól egészen a házra szerelt aranyozott RCA aljzatokig. A mindkét lemezjátszón használt 10"-es alumínium hangkar kardántegelyes kivitelű golyóscsapágyon mozog, ami alacsony surlódást és csendes működést biztosít.

Nem kell aggódniuk a kevésbé ügyes kezű zenebarátoknak a lemezjátszó üzembe helyezése miatt sem. A MoFi egyszerűen összerakható és beállítható szerkezetet alkotott. Összeszerelése, beállítása pofonegyszerű, csak fel kell helyezni a tányért az orsómagra, összekötni a motort és a lemeztányért a meghajtószíjjal, fel kell helyezni a hangkar végére az ellensúlyt és a besodródásgátló szerkezetet és beállítani mindkettőt a hangszedőnek megfelelő értékre. A tesztelésre kapott UltraDeck+ a gyárban a hangkarra szerelt japán gyártmányú UltraTracker hangszedővel érkezett. Ezzel a „+” opcióval kívánta a MoFi megkönnyíteni a végfelhasználó dolgát (és kivédeni a kevésbé bátrabb felhasználók aggályát a hangszedő beszerelése kapcsán). A letölthető rajzos-szöveges kezelési utasítás lépésről lépésre végigvezeti a felhasználót ezen az egyszerű összeszerelési-beállítási műveletsoron. Ráadásul Josh Bizar és Jonathan Derda (a MoFi Distribution munkatársa) is jelen volt a lemezjátszó üzembe helyezésénél, a teljes művelet meg csak alig néhány percet vett igénybe.

Ahogy az minden tisztességes lemezjátszónál illik, a MoFi futóműveknél is állítható a túleszorító erő, a függőleges letapogatási pontosság (VTA), a túmerőlegesség és a kisodródást gátló erő. Ez a pontos beállításokra igen kényes audiofileket is teljes mértékben megnyugtathatja. (Bevallom, én csak a két első tételt állítottam be...) A fentiek kiegészítéseként a lemezjátszó tartozéka néhány imbuszkulcs, egy tütisztító kefe, egy pár RCA csatlakozókkal szerelt összekötő kábel és egy halványszürke színárnyalatú levehető porvédő tető. Ami talán hiányzik, az egy vízszintező (vagy egy a vízszintbe állítást segítő alkalmazás). (Néhány hasonló árszínvonalú termék talplemezébe be van építve egy vízmérték.) A készülék állítható lábait a csúcskategóriás készülékállványokról ismert HRS (Harmonic Resolution Systems) főtervezője, Mike Latvis álmodta meg és szállítja. Még egy érdekes kiegészítés: A MoFi lemezjátszók hátlapján IEC tápkábel csatlakozó van, így tetszés szerinti hálózati tápkábelt használhat hozzá. Az egyszerűen összerakható és beüzemeltethető készüléket a kezdő lemezjátszó használók is hamar üzembe tudják helyezni.

Ami az UltraDeck megjelenési képét illeti, őszintén szólva nem a világ legszebbje, de nem is annak szánták a tervezői. Egyszerű és praktikus, alaposan átgondolt szerkezeti elemekkel. Összességében jól illik a MoFi termékfilozófiájához. Műszaki vonatkozásban Allen Perkinsszel szoros együttműködésben készült, a formáját és kivitelét a MoFi tervezőmérnöke, Jim Baker alkotta meg és a termék minden vonatkozásban azt igazolja, amiről világszerte ismert a Mobile Fidelity Sound Lab: Hitelesen tolmácsolja a zenét az otthonában. Érdekessége az inkább a stúdiótechnikai eszközökre jellemző apró, sárgán világító kapcsológomb, amely erősen emlékeztet a Mobile Fidelity kaliforniai Sebastapolban található mesterlemez készítő üzemében használt Studer szalagos magnó kezelőszerveire. Hasonló négyszögletes, sárgán világító gombok találhatóak a MoFi hangszedő illesztő egységein is. Ilyen módon tehát ezt a gombformát és kivitelét most már (szó szerint) a cégfilozófia meghatározó elemének tekinthetjük.

Rögtön az első pillanattól kezdve elvarázsolt a MoFi lemezjátszó hangjának jelenlétérzetével és közvetlenségével. Allen jól bevált tervezői megoldásainak és a forgási sebesség váltóáramú szinkronmotornak köszönhető stabilitásának eredményeként a készülék pontosan a régen várt színpadmélységet és levegős hangzást biztosította, de úgy is mondhatnám, hogy valóban életre keltette a zenét. Miután a bejáratás kedvéért pár napon át napi néhány órára „üresen” hagytam járni a motort napról-napra tovább finomodott a készülék hangzása. Tovább javult a lemezjátszó felbontása, a hangzás részletgazdagsága, kiegyensúlyozottabbá és légiesebbé vált a megszólalása. Figyelemreméltóan tovább finomodott a zeneisége. Feltűnően elcsendesedett a háttér, főleg a jó felvételeknél tapasztaltam a háttérben a fekete csendet. Nem vitás, hogy a kis StudioPhono is fontos szerepet játszott ebben.

Joni Mitchell *Blue* lemezét hallgatva hihetetlenül életszerűnek tündek a harmonikusok, mindenekelőtt a címbalom hangja az „All I Want” felvételen. Az énekhangjának kifejező ereje, érzelmegazdagsága levegővel telten, energikusan hallatszott ki a zenei háttérből, életszerűnek, valóságúnak tűnt. Megfogott az is, ahogyan a zongora húrjainak hangja az élő koncerteken megszokott módon fokozatosan elhalkulva, lecsengve tűnt el a mélyfekete háttérben. A MoFi Jon Hendricks *Fast Livin’ Blues* [ORG] lemezét hallgatva a „Saturday Night Fish Fry” feszesen lüktető bugi akkordjaitól sem jött zavarba. Magával ragadó energiával, ütősen, ugyanakkor tökéletesen megfogottan adta vissza a nagy erővel, hirtelen megpengetett mélyhúrok zengését. A középtartomány, kiváltképpen a rézfúvósok és az énekhang úgy szólt, mintha az első sorban ültem volna a koncerten. Mindegyik hangszer a valós méretének megfelelő nagyságban és hangzástérben jelent meg a hangképben.

Madeliene Peyroux „Don’t Wait Too Long” felvétele a *Careless Love* [Mobile Fidelity] lemezről tökéletes leképezéssel, de a színpadon talán kicsit előretolva szólalt meg. Azzal együtt az énekes és a zenekar tagjai pontosan ott szólaltak meg, ahol a felvételkor valószínűsíthetően álltak vagy ültek. Csak ismételni tudom, hogy a hangszerek teste nagyon is valósnak tűnt és felettébb életszerűen hallottam a dobseprűt és a bőgő

húrjainak a pengetését is. Kicsit összetettebb, „rázósabb” zenére váltva a Pixies a Mofi által újra kiadott *Doolittle* lemezére váltottam. Az UltraDeck+ és StudioPhono együttes bámulatos hitelességgel szólaltatta meg az igencsak kemény dobütéseket és az ütőhangszerek hangorgiáját, de a gorombán nyúzott szóló- és a ritmusgitar is elképesztően jól szólt. A vad zene minden hangja elemi erővel jött át, anélkül, hogy a szerkezet a kifáradás, vagy az erőtlenség legcsekélyebb jelét mutatta volna. A “Monkey Gone to Heaven” felvételen a cselló mélyhúrjai elevenen, tele étellel zengtek, egyáltalán nem vesztek el a háttérben.

Egy ideje már az Acoustic Signature Challenger Mk. 3 lemezjátszója az analóg referencia készülékem. A feljavított TA-2000-es hangkarral és a kiválóan talált Air Tight PC-7 MC hangszedővel ez a forráskészülék az 5-6 ezer dolláros ársávba sorolható remek szerkezet. Tudatában annak, hogy a MoFi UltraDeck+ nem ezt az árszínvonalat jelenti, némi fenntartással, de furdalt a kíváncsiság, hogy mi lenne egy párbaj eredménye. Már az első néhány taktus után megkönnyebbültem. (A meglepődtem nem a helyes kifejezés, mert titkon reméltem, hogy a MoFi aligha fog szégyent vallani ezen a versenyfutáson.) A várakozásomnak megfelelően a referencia készülékem a finom részletekben – elsősorban a nagyobb felbontásával nyerte a ver-

senyt. A MoFi a referencia eszközökhöz képest helyenként, de csak bizonyos lemezekon/felvételeken kicsit felpuhította az éleket, néhány korongon meg egy árnyalatnyival ködösebben, vagy csillapítottabban, visszafogottabban szólt. A színpad mélysége sem terjedt ki a szinte a végtelenbe, de megmaradt a hangszerek stabil és hiteles helye a színpadon. A MoFi talán egy cseppet udvariasabban muzsikált, de az is lehet, hogy ez az MM és az MC hangszedő közötti különbségnek tudható be. Más szóval semmilyen hibát sem ejtett, semmi sem írható a MoFi-szett rovására, minden elemében és minden szempontból kiegyensúlyozott volt az előadás. Tökéletesnek találtam a színpad leképezését, a zeneiségét, a fordulatszám stabilitását és az erős, magával ragadó jelenlétérzetet, ahogyan az egyes felvételeket prezentálta a meghallgatási próbák sorozatában.

A belépő szint feletti ársávban kínált MoFi Electronics UltraDeck+ lemezjátszó és a StudioPhono hangszedő illesztő egység alapján minden oka és joga megvan a gyártónak és a tervezőnek a büszkeségre. A magukat (még) nem audiofilnek tartó zenebarátok igen széles körét teheti jó eséllyel boldoggá és megelégedetté. A záró gondolat: Az UltraDeck jól átgondolt terv és koncepció alapján született termék, amely már most kiharcolta magának a rangot, hogy klasszikus produktumnak nevezhessük.

A készülékek műszaki adatai és ára

Az UltraDeck+ lemezjátszó

Típusa: Szíjhajtású lemezjátszó

Motor: 300 fordulat/perc sebességgel pörgő váltóáramú szinkromotor

Méretei: 19,69" x 6" x 14,25"

Tömege: 23,1 font

Amerikai listaára: UltraDeck 1.799 dollár; UltraDeck+ (az UltraTracker hangszedővel) 1.999 dollár

Hangkar (a készülékbe építve)

Típusa: Egyenes alumínium kar, kardáncsapágyazással

Hossza: 10"

A StudioPhono hangszedő illesztő egység

Típusa: Félvezetős elektronika külső tápegységgel

Erősítési tényezője: Választhatóan az MM és MC hangszedőkhöz 40 dB–66 dB között

A hangszedő terhelő ellenállása: Állíthatóan 75 ohm–47 kohm

Terhelő impedanciája: MM: 47kohm; MC, 75 ohm–47kohm

Méretei: 3 7/8" x 1 1/4" x 7 1/8"

Tömege: 1 font 2 uncia

Amerikai listaára: 249 dollár

MOFI ELECTRONICS

715 W. Ellsworth Rd.

Ann Arbor, MI 48108

+1-734-904-3191

mofielectronics.com

Kérdéseim Josh Bizar-hez, a Music Direct alelnökéhez

Hol és hogyan kezdődött ez az egész lemezjátszó projekt?

Amikor Jim Davis és a Music Direct szolgálatába szegődtem 1999-ben, éppen gyengélkedett a Mobile Fidelity Sound Lab (MFSL) és éppen azon dolgozott, hogy eladja a maradék árukészletét. Jim a korábbanelért eredményekre támaszkodva erősen hitt a cége jövőjében és a márka erejében éseényen dolgozott, hogy megszerezze a céget és újrapijtse az MFSL márkát. Naponta hívogattam az MFSL vevőit és arra bíztattam őket, hogy töltsék fel a gyűjteményeikben megmaradt hézagokat a még a rkatárunkban lévő lemezekkel. Sokan közülük azt kérték, hogy adjak tanácsot, hogy milyen lemezjátszót és hangszedőt, meg egyéb készüléket ajánlanék, hogy a legjobb minőségben élvezhessék a megvásárolt lemezeik hangját. Ez volt az a pont, ahol Jimmel arra gondoltunk, hogy Mobile Fidelity márkájú eszközökkel kellene ellátni ezeket a márka iránt lojális vevőket és lemezgyűjtőket. Legalábbis számunkra logikus lépésnek tűnt, hogy Mobile Fidelity eszközökön játsszák le a Mobile Fidelity rajongók a lemezeiket.

De még egy évtizedig tartott, amíg akkorára sikerült növelnünk a céget, hogy elegendő erőforrásunk és időnk legyen ahhoz, hogy megvalósíthassuk az addig csak dédelgetett terveinket. Azok alatt az évek alatt a Music Direct zászlaja alatt szerencsés módon az iparág legjobb hi-fi tervezőivel és mérnökeivel dolgozhattam együtt. Igzán boldog voltam, hogy bárkivel is beszéltem a tervemről, csak pozitív választ és biztatást kaptam.

Mikvoltak az eredeti tervezési célkitűzések? Hogyan változtak azok az idők során?

Az elsődleges célunk az volt, hogy a márkához illő termékeket hozzunk létre. Tudtuk, hogy az analóg forráskészülékekkel fogunk kezdeni, hiszen irdatlan mennyiségű hanglemezt dobtunk a piacra. Az is a terveim között szerepelt, hogy ezeket a nagy értékű termékeket földön járó áron fogjuk értékesíteni. Az egész projekt abból a vágyból sarjadt ki, hogy boldoggá tegyük a márka iránt rajongó vásárlóinkat, híveinket egy-egy újabb termékkel. A következő lépés az volt, hogy kiválasszuk a megfelelő anyagokat, megalkossuk a terveket és kitaláljuk, hogy hogyan és hol fogjuk gyártani a termékeket. Utána meg végeláthatatlan folyamatban hallgattuk, teszteltük, finomítottuk, újra hallgattuk, teszteltük, megint finomítottuk a termékeket, hogy biztosak lehessünk abban, hogy azt nyújtják, amit az elképzeléseink szerint nyújtaniuk kellett.

Hogyan cserkészte be Allen Perkinst? Valójában mit szeretett volna elvégeztetni vele?

Allen Perkins Mindig is szerves része volt az analóg készülékek tervezői világának. Amikor én is ebbe a világba kerültem sok segíteget kaptam Allentől, ő tanított meg sok mindenre, amit korábban nem tudtam a lemezjátszókról és a hangszedőkről. Hamar összebarátkoztunk és úgy gondoltam, hogy ő az ideális szakember ahhoz, hogy megalkossa a lemezjátszóinkat és a hangszedőinket. Szorosan együttműködünk az E.A.R mágusával, Tim de Paravicinivel is. Ő tervezte a Mobile Fidelity Sound Lab analóg vágórendszereit. Meghatározó szerepe volt mindabban, ami a cég kaliforniai, sebastopoli mesterlemez készítő üzemében történt. Mindez igen jó alapot adott ahhoz, hogy őt is bevonjuk az elektronikai eszközök tervezésébe.

A tervezési folyamataink egyik fontos eleme, hogy bevonhattuk ezeket a hihetetlen képerségű audió mérnököket a műveletekbe, sőt őket állíthattuk a középpontba. Büszkék vagyunk arra, hogy velük dolgozhatunk, ha meg így van, miért titkolnánk el a szerepüket? Még az olyan egyszerűnek tűnő elem, mint a lemezjátszó és a készülékek lába is igen összetett, a HRS Mike Latvisa által végzett tervezési folyamat eredményeként született meg. A lábának a kiváló rezgésgátló hatása eredményeként drámai hatása van a lemezjátszó hangzására. Örömmel osztok majd meg további információt a tehetséges partnereinkről a fejlesztés alatt álló újabb termékeink kapcsán.

Miért az USA-ban gyártják? Miért éppen Ann Arborban?

A kezdetektől fogva tisztában voltunk azzal, hogy a termékeket az USA-ban fogjuk gyártani. A Mobile Fidelity az egyik legismertebb és legnagyobb tekintélyű amerikai lemezkiadó és ezekre az alapokra kívántunk építkezni. Az évek során szoros barátságot kötötten a korábbi Wadia tulajdonosával, John Schafferrel is. Amikor úgy hozta a sors, hogy hogyan megbízhattam az elektronikai részlegünk vezetésével, egyből minden a helyére került. Igazán figyelemre méltó és tekintélyt parancsoló az, amit John annak idején megvalósított és elért a gyárban és az összeszerelő üzemben, amíg a Wadiát vezette Ann Arborban.

Melyek az első audió/zenei emlékei? Mi volt az első lemezjátszója, illetve a zenelejátszó rendszere?

A zene világában nőttem fel és ifjú éveimben sok időt töltöttem zenehallgatással a tágabb családi körben. Volt egy terítővel letakart aranyos kis konzolom egy lemezjátszóval és hangszugárzókkal a hálósobámban. Azt hiszem, a Searstól származott. Bárcsak megvolna még! De a meghatározó zenei élmény 13 éves koromban ért, amikor Rickey nagybátyám hazahozott egy Mobile Fidelity Sound Lab Beatles lemezszettet. A nappalijában, a legjobb hangzást biztosító pontban a padlón ülve úgy éreztem, hogy John, Paul, George, és Ringo csak nekem játszik. Még mindig alig hiszem, hogy most meg abban a csapatban dolgozhatom, aki annak idején ezt a lemezkészletet kiadta – és részese lehetek annak a munkának, aminek eredményeként újabb és újabb nagyszerű lemezeket adhat ki a Mobile Fidelity Sound Lab.

A MoFi termékeket Magyarországon kizárólagos jelleggel forgalmazza:

Limar Audio Kft.

1137 Budapest, Szent István krt. 12. I. em. 4/a.

Telefon: (+36-1) 359-3136, (+36-1) 329-2980,

Fax: (+36-1) 359-3137, E-mail: jambor@limar.hu

www.limar.hu